

Ер. Оұмолі твоя а Владыка, ако є на небо то, като шо дѣмашъ, да слезне пры мѣнѣ, да го видимъ, и да дѣмамъ съ него, и жиꙗ Г҃дъ, заради кого то дѣмашъ, че є Сыз на Хрѣтѣ твоегѡ, аби ѿшо повѣрѣвалъ въ него, и ѿшо се покрѣстимъ.

Като и зрече тыа дѣмы Ерванъ, выкнаха книжницы те и Фарисеите, и дрѣгто шо бѣше съ нихъ множество, и рѣкоха: Ёй Господи, великий, извѣстїи намъ дѣломъ, да видимъ, дали са твой тѣ дѣмы истинны, покажи ни Хрѣтѣ твоегѡ, за да не маме вѣчъ ніпро да Шговѣримъ, но со страхъ и трепетомъ да повѣрѣвалъ въ него.

Като се и зреюкоха тиа дѣмы, Еврее тѣ пакъ на страна тайнѣ дѣмаха помеждуси: Ако ни го покаже, оуви, и тѣжкъ намъ, защо и неболю ѿшо станеме Христане: А дрѣги дѣмаха: Нѣка ни го покаже истина, и като го видимъ, за шо да го не повѣрѣвалъ: И дрѣги пакъ: Ёй, какъ є возможно да ни покаже сега тойѣ бноговка, дѣто є като чловѣкъ оубиенъ, и оумрѣлъ Шѣлкъ годинъ, гдѣ ѿшо мѣ се найде тѣлото и душата, комъ то са се до сега и жилы и кости въ гробу разсыпали.

Архіепіскопъ като разсаждаваше величество то на ёдно таково дѣло, и като глѣдаше, защо и зреетъ тѣлку налагатъ заради токи нѣшо, возлагашесе на Г҃да, и мыслеше въ сѣбе си, защо ако не оумбили заради токи нѣшо Владыку Хрѣтѣ, и не ймъ стбри вѣла та спорѣдъ нихъ то прошеніе, и премолчи, ѿшо се извѣтъ Еврее тѣ като побѣдители, а христане тѣ като побѣждены, и ѿшо се рѣгатъ на христане тѣ, Шговори съ оупованіе на жиѣвско то сонмице така: Ако и зволи Христосъ мой, во истина ѿшо ви го покажемъ, но вѣе извѣстни знайте, защо ако ви го покажемъ, и пакъ нещете да повѣрѣвате въ него, тѣ во истина аби мѣчъ всѣхъ вакъ поасть: като шо дѣма пророкъ Йсаїа (А. ст. К.) Ако ли заради мое то недостбинство не можешъ да ви покажемъ Г҃да моего, а вѣе идете, и вѣдете на вѣла та си.

Оуѓодны прѣче выдѣха тиа Архіепікоповы дѣмы Ервани, и на дрѣгите шо вѣха ѿколи него книжницы и законоучители: дѣмаха помежду си Еврее тѣ, и словобѣдехасе, защо не є, возможно да ймъ го покаже: чловѣкъ, (дѣмаха) дѣто є вѣлъ оубиенъ Шѣлкъ тѣ дѣти, оумрѣлъ, и оутверждены въ гробу, и оукраденъ Ш оученицы тѣ си, може ли слѣдъ пачь стотинъ и пѣкъ годинъ да бѣде жив!

Сѣй же дѣць нашъ Григорий знайши добрѣ словеса та Г҃ни, шо са рѣчени въ Енаггеліе то: Аще и мате вѣрѣ, и къ зѣрно горѣшно, рече ти горѣкъ сей, прѣиди Шїодъ та мѣсто, и прѣидетъ, и ничтоже невозможно вѣдетъ вакъ [Мад. Зі. ст. К.] стана Ш мѣсто то, гдѣ то седеше, и заражи царю да седи на престолѣ си съ велможами тѣ си, за да се не разнесе соборъ. Чѣдешесе царю съ велможами тѣ си, и со всички а вѣрный нарбдъ, и оудѣвлѣвашесе на токи велико нѣгово къ Божіи